

[Teksten her er en sammenskrivning af de vigtigste sekvenser fra de forskellige brudstykker, vi har til en samlet fortælling om ham, der fik tilnavnet [Buddha](#).]

Dronning Maya drømte, at guder bar hende op i Himalaya-bjergene, hvor hun så den kommende Buddha [*bodhisattva*] i skikkelse af en hvid elefant med en hvid lotus i snablen. Elefanten gik tre gange rundt om dronningen, før den forsvandt ind i hendes liv og gjorde hende svanger, til stor glæde for dyr og natur, og ikke mindst de guder, der havde bestemt, at bodhisattvaen skulle stige ned fra Tushita-himlen for at lade sig føde på jorden. Da det var ved at være tid, begav Maya sig på vej mod sin faders hjem. Ved fuldmånetid gjorde hun med sit følge holdt i Lumbini-parken. Hun nedkom her med en søn, der straks efter fødslen gik syv skridt frem, og for hvert skridt voksede der lotusblomster frem. Han erklærede sig selv som en frelser, født til oplysning. Spåmænd undersøgte senere drengen og forudsagde, at han enten skulle blive en stor verdenshersker eller en buddha; et oplyst væsen. De gav ham navnet Siddhārtha; ”den, der har nået målet”. Siddhārtha voksede op som en dygtig, venlig og flittig dreng. I skolen var han den bedste i lærdom og sport, og derhjemme blev han forkælet med alskens sansenydelser og overdådig luksus. Han havde dansepiger til at fornøje sig med i sine tre paladser, og han fik alle mulige tilskyndelser til at udvikle krop og sind som en kommende leder. Som 16-årig blev han gift med den skønne Yasodhara, med hvilken han 13 år senere fik en søn.

Siddhārtha fik efterhånden lyst til at se livet udenfor paladsernes mure. Selvom kongen gjorde alt for at pynte omgivelserne, viste virkeligheden alligevel nogle af sine andre sider, da Siddhārtha begav sig ud på sine ture. Først så han en syg mand, dernæst en olding og endelig et lig. Det var første gang, den unge prins mødte lidelse, forfald og forgængelighed, og da han senere så en omvandrende asket besluttede han sig for selv at søge mod erkendelsen. Han drog afsted om natten, med et sidste kig på sin hustru og sønnen Rahula, der betyder ”lænke”.

På sin vej mødte Siddhārtha flere bodsmænd, omvandrende yogier der med kropslige og mentale selvpinsler aspirerede til fuld verdensfornægtelse og frigørelse til frelse. Han fulgte dem, men trods seks års streng asketisk praksis oplevede han dog ingen erkendelse ved dette. Han besluttede sig med gudernes hjælp for at forsætte sin søgen på middelvejen mellem overdådig sansbegær og ekstrem fornægtelse - han fortsatte sin meditation, men opgav at faste. Under dyb meditation mødte han Mara, den store frister og begærets fyrste, der tilbød ham alskens fornøjeligheder og magt, hvis han ville opgive sin søgen. Siddhārtha var standhaftig, lod sig ikke lokke, men kæmpede en kamp med Mara og dennes hær. Siddhārtha vandt slaget, og viste at han både havde guderne og jorden på sin side. Under ”oplysningens træ” sad han indtil den endelige oplysning [*bodhi*]. Han erkendte alle sine tidligere tilværelser, opnåede visdom om årsagsrækken og altings væsen. Siddhārtha var 35 år, da han blev Buddha, den oplyste.

Buddha mødte på sin vej flere mennesker, der blev hans disciple. De tog tilflugt hos ham, erklærede, at de ville følge ham og den rette lære, dharma. Blandt de omvendte var nogle af de omvandrende asketer, der blev overbevist af hans visdom og den fortræffelige lære ved Buddhas første tale på Grippenhøjen ved Benares, hvor han satte ”lærens hjul i gang”. Buddhas menighed af omvandrende munke, sanghaen, blev større og større, og bredte sig rundt i landet. Også hans familie ærede ham, og mange personer fra forskellige dele af samfundet blev siden tilhængere af hans lære.

Efter mange års vandring og belæring af disciple, var Buddha som 80-årig ved at være svagelig og døden nær. Ved dødslejet fortalte han disciplene, at læren og klostret skulle fortsætte ufortrødent med de henvisninger og ordensregler, han havde skabt. Efter hans død, den endelige nirvana [*parinirvana*], blev Buddhas jordiske rester kremeret og fordelt som hellige relikvier til otte forskellige steder. På disse blev der bygget stupaer, mindesmærker med status af helligsteder. De mest hellige er stedet for Buddhas fødsel [Lumbini], hans oplysning [Bodh Gaya], hans første prædiken [Sarnath] og hans død [Kusinaga].